

ΛΑΤΙΝΙΚΑ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ (ΠΑΛΑΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ)
30 ΜΑΪΟΥ 2016
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μη σε απασχολήσει πόσο κοστίζει ο άνθρωπος αυτός. Γιατί είναι μικρής αξίας όποιος είναι τόσο τιποτένιος. Αλλά από την ελεεινή πράξη και το θράσος του δούλου τόσο οργίστηκε ο Αίσωπος, ώστε τίποτα δε θα μπορούσε να του είναι πιο ευχάριστο από την επανάκτηση του δραπέτη.

Αν κάτι, που έπρεπε να δοθεί ως διαταγή στους στρατιώτες, του φαινόταν κάπως σκληρότερο (από ό,τι συνήθως), διακήρυξε πως τον είχε συμβουλευσει το ελάφι. Αυτό το ελάφι κάποια μέρα έφυγε και πίστεψαν ότι είχε πεθάνει. Όταν κάποιος ανήγγειλε στον Σερτώριο ότι το ελάφι είχε βρεθεί, ο Σερτώριος τον διέταξε να σωπάσει / να το κρατήσει μυστικό. Ακόμη του έδωσε οδηγίες να το αφήσει ξαφνικά ελεύθερο την επόμενη μέρα σε αυτόν τον τόπο, όπου θα βρισκόταν αυτός μαζί με τους φίλους του. Την επόμενη μέρα ο Σερτώριος, αφού δέχτηκε τους φίλους του στην κρεβατοκάμαρά του, τους είπε ότι είχε δει στον ύπνο του ότι το ελάφι που είχε πεθάνει επέστρεψε σ' αυτόν / ξαναγύρισε κοντά του. Όταν το ελάφι αφέθηκε ελεύθερο από τον δούλο και όρμησε στην κρεβατοκάμαρα του Σερτώριου, γεννήθηκε μεγάλος θαυμασμός.

B1.

scelerum
nulla re
grate
durissime
militi
cuidam diei
aliquibus
posteriore
quae
somne
vestri / vestrum
admirationem
maiora

B2.

non vultis
sunto
adfice / affice
potuissemus
visum iri
monebunt

fugitura fuerit
pereundo
credidisse
invenient
praecipientium
emiserint
dicendus
introrumpamus
oritura

Γ1α.

Δευτερεύουσα επιρρηματική συμπερασματική πρόταση.

Εισάγεται με τον συμπερασματικό σύνδεσμο *ut* συνοδευόμενο από το *nihil*, γιατί είναι αποφατική.

Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική, γιατί το αποτέλεσμα στα λατινικά θεωρείται υποκειμενική κατάσταση.

Ειδικότερα με χρόνο ενεστώτα (*possit*), (γιατί σύμφωνα με την ιδιομορφία της ακολουθίας των χρόνων εξαρτάται από αρκτικό χρόνο (*est adfectus*: αρκτικός παρακείμενος) και αναφέρεται στο παρόν = μέλλον. Υπάρχει συγχρονισμός της δευτερεύουσας με την κύρια πρόταση στο μυαλό του ομιλητή (το αποτέλεσμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του).

Γ1β.

servi: γενική υποκειμενική στο *scelus et audaciam*.

gratius: κατηγορούμενο στο υποκείμενο *nihil* μέσω του *esse*.

fugitivi: γενική αντικειμενική στο *recuperatio*.

suum: επιθετικός προσδιορισμός στο *cubiculum* (κτήση με αυτοπάθεια).

reverti: ειδικό απαρέμφατο, υποκείμενο στο απρόσωπο απαρέμφατο *visum esse*.

a servo: εμπρόθετη αφαιρετική του ποιητικού αιτίου στο *emissa*.

Γ1γ.

Υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου *perisse* είναι το *cerva*.

Βρίσκεται σε πτώση ονομαστική, γιατί εξαρτάται από το παθητικό προσωπικό δοξαστικό ρήμα *credita est* και έχουμε ταυτοπροσωπία. Ισχύει η άρση του λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου.

Γ1δ.

ut ea postero die repente in eum locum (ab eo) emitteretur.

Γ2α.

quod is / Sertorius imperare militibus deberet.

Γ2β.

«*Eam cras repente in eum locum emitte, in quo ego cum amicis ero (futurus sum)!*»

Γ2γ.

Cum Sertorius / is amicos admisisset, ...

Γ2δ.

Si quid durius ei visum esset, a cerva sese monitum esse praedicavisset.

Si quid durius ei videatur, a cerva sese monitum esse praedicet.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ
NEO